

LÉKA GÉZA (1957) Budapest

LÉKA GÉZA

Valahol, véletlenül

Dzsó,
 öreg Dzsó, ha tudnád,
 néha olyan erővel törsz rám,
 hogy szinte szétrepül minden,
 amit itthagytál magadból,

dűtesz, borogatsz,
 kilöksz a székéből, a lakásból,
 lődörögni, bolyongani,
 túrni, taposni ezt a bolygónyi ganét,
 mielőtt fölérne az égig
 vagy még azon is túl,

máskor meg hiába kereslek,
 kezedben a pohár furminttal
 egyszerűen lelécelsz,
 meglógsz a képkeretből,
 a bacchusos tokaji leánder mögül,

ilyenkor úgy kell megpillantsalak,
 valahol,
 véletlenül,
 mint szökevény morzsát a parkettán,
 antik gyertyafoltot a karácsonyi abroszon,

vagy miként most,
 hogy örök svájcisapkádat
 bámulom a lámpaoszlop tetején,
 ebben a ránk eredt,
 ádá az hószakadásban.

Korkülönbség

Dzsó,
 öreg Dzsó, ha tudnád,
 én már csak nagyanyám
 fenséges hitében,
 imáiban, fohászaiban,
 rózsablakos énekeiben
 vagyok, aki vagyok,

azokban
 az ólomberakásos,
 szűrt fényű
 Páter nosterekben,
 Tantum ergókban,
 Pápai himnuszokban,

fél évszázad előtti falusi
katarzisokban Péter-Pálkor,
István királykor,

hol sohase teremnek
Giordano Brunók,
Galileik,
sem tökkelütött,
vérengző klérusok,

amit Te már régen
kereszténységnek neveztl
Budapesten,
a Piarista közben,

amikor én még
aszály, jégverés
és árvíz ellen esdekeltem
a bánrévei öregekkel,
kisunokaként is
cáfolhatatlanul.

SZALAY LAJOS, Rajz A magyar dráma c. kötetből, 1956